

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2016 r. w W.

sprawy G. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

z udziałem A. K. (1)

na skutek odwołania G. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą

w W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 12 stycznia 2015r. nr (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w dniu 12 stycznia 2015 r. wydał decyzję nr (...), którą stwierdził, że A. K. (1) jako pracownik u płatnika składek G. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „Hurtownia (...) z siedzibą w W., nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu ze skutkiem od dnia 5 sierpnia 2014 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy między innymi podniósł, że umowa o pracę łącząca strony została zawarta jedynie dla pozorów i jako czynność zmierzająca do obejścia prawa jest nieważna. Organ rentowy wskazał również, że przyczyną zawarcia stosunku pracy pomiędzy płatnikiem składek, a zainteresowaną była wyłącznie chęć osiągnięcia przez wnioskodawczynię nieuzasadnionych korzyści z ubezpieczeń społecznych. W swoich ustaleniach organ rentowy podkreślił, że A. K. (1) w krótkim okresie po podpisaniu umowy o pracę, tj. od dnia 5 sierpnia 2014r. przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim (z powodu ciąży). W ocenie organu rentowego celem i zamiarem stron stosunku pracy nie była faktyczna realizacja postanowień umowy o pracę, a uzyskanie przez zainteresowaną statusu pracownika poprzez krótkotrwałe wykonywanie pracy za wynagrodzeniem, prowadzące do uzyskania zasiłku z ubezpieczenia chorobowego.

W dniu 11 lutego 2015r. płatnik składek G. K. złożył odwołanie od decyzji organu rentowego. W treści odwołania płatnik składek podważył ustalenia ZUS co do rzekomej pozorności umowy o pracę zawartej z A. K. (1) i zarzucił organowi rentowemu dokonanie powierzchownych ustaleń, przy jednoczesnym braku wszechstronnej analizy zaistniałego stanu faktycznego (vide k. 1-5). Nadto odwołujący wskazał, że zainteresowana świadczyła w istocie pracę na jego rzecz, zgodnie z prawem otrzymując za to godziwe wynagrodzenie w kwocie 2600 zł. netto. W ocenie płatnika składek zainteresowana posiadała kwalifikacje niezbędne do wykonywania czynności wchodzących w zakres obowiązków określonych w pkt 2 umowy o pracę. Dodatkowo odwołujący wyjaśnił, że dotychczasowa współpraca z zainteresowaną przekonała go do wstrzymania się z zatrudnieniem w jej miejsce nowego pracownika.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 marca 2015r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ wyjaśnił, że podstawą jego decyzji było wnikliwe postępowanie wyjaśniające okoliczności sprawy. W pierwszej kolejności organ rentowy podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko utrzymując, że umowa o pracę została zawarta dla pozoru w rozumieniu art. 83 k.c. w zw. z art. 300 k.p., jak też wskazał, że cel jej zawarcia, tj. uzyskanie nienależnego świadczenia, stał w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Organ rentowy wskazał również, że w płatnik składek nie przedstawił dowodów na okoliczność faktycznego wykonywania powierzonych zainteresowanej zakresu obowiązków (vide: odpowiedź na odwołanie k.8-9 as.)

Należy podkreślić, że Sąd Okręgowy w toku sprawy dopuścił do udziału w postępowaniu w charakterze zainteresowanej A. K. (1). Jednocześnie do zamknięcia rozprawy (w dniu 2 marca 2016 r.) strony postępowania nie modyfikowały zgłoszonych stanowisk i wywodziły jak dotychczas (vide: 77-79 as.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 sierpnia 2014r. A. K. (1) zawarła umowę o pracę ze swoim teściem, G. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Hurtownia (...) z siedzibą w W..

Postanowienia zawartej umowy przewidywały między innymi zatrudnienie A. K. (1) na czas nieokreślony, w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku pracownika biura (pkt 1), za wynagrodzeniem określonym na kwotę 2600 zł (pkt 4 lit. a) wypłacanym miesięcznie z dołu. Strony umowy określiły (w pkt 5) datę rozpoczęcia pracy na dzień 5 sierpnia 2014 r. Do zakresu obowiązków na stanowisku pracy zainteresowanej należało w szczególności obsługa klientów firmy, dbanie o dokumentację biurową, zamówienia towaru.

Płatnik składek zgłosił A. K. (1) do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, ze skutkiem od dnia 5 sierpnia 2014r., z podstawą wymiaru składki określoną na 2600 zł.

Zainteresowana w ramach zatrudnienia odbyła szkolenie stanowiskowe oraz szkolenie BHP. Jednocześnie A. K. (1) podejmując zatrudnienie była na początku 8 tygodnia ciąży. Ustalono, że pomimo uzyskania zaświadczenia lekarskiego z medycyny pracy o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonania pracy (w aktach postępowania administracyjnego) wobec szczególnych okoliczności ciąży, zainteresowana nie była zdolna do podjęcia pracy (opinia biegłego).

W dniu 17 września 2014 r., zainteresowana uzyskała zwolnienie lekarskie z tytułu o niezdolności do świadczenia pracy na skutek ciąży. Zwolnienia lekarskie udzielone zainteresowanej były uzasadnione (opinia biegłego). Następnie A. K. (1) wystąpiła z wnioskiem o zasiłek chorobowy.

W dniu 14 listopada 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. powziął podejrzenie, iż zgłoszenie A. K. (1) zostało dokonane w celu uzyskania przez nią w sposób nieuzasadniony ochrony ubezpieczeniowej oraz nienależnych świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego. W związku z tym ZUS wszczął stosowne

postępowanie wyjaśniające. Przeprowadzone przez ZUS postępowanie administracyjne doprowadziło do wydania, w dniu 12 stycznia 2015 r., decyzji nr (...), którą organ rentowy stwierdził, że A. K. (1) jako pracownik u płatnika składek G. K., prowadzącego działalność pod firmą Hurtownia (...) z siedzibą w W., nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 5 sierpnia 2014 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał między innymi, że celem zawarcia umowy pomiędzy stronami było wyłącznie uzyskanie nienależnych świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył płatnik składek inicjując postępowanie sądowe, w toku którego ustalono, że:

A. K. (1) (urodzona w dniu (...)) ukończyła Szkołę Policealną Kosmetyczną dla Dorosłych w W. (posiada wykształcenie średnie). Po zakończeniu nauki, w okresie 11.02.2013r. do 1.05.2014r., zainteresowana pracowała na stanowisku kosmetyczki.

Podejmując zatrudnienie u G. K., zainteresowana miała wykonywać pracę w biurze, a do jej obowiązków należeć miała obsługa klientów, a także dbanie o dokumentację firmową.

W ramach działalności gospodarczej w okresie zatrudnienia zainteresowanej płatnik składek nie zatrudniał innych pracowników. Za rok 2013r. osiągnął dochód w wysokości około 60 000 zł.

W miejsce zainteresowanej płatnik składek nie zatrudnił innego pracownika aż do kwietnia 2015 r.

W sierpniu 2015 r., płatnik składek zatrudnił na okres próbny pracownika na stanowisku kierowcy za wynagrodzeniem 1750 zł.

Ustalono też, że A. K. (1) oraz G. K. są powinowatymi 1 stopnia w linii prostej. A. K. (1) wraz z mężem mieszkają wspólnie z płatnikiem składek.

W zakresie dotyczącym przebiegu ciąży ustalono, że wnioskodawczyni przed zajściem w ciążę przebyła ostatnią miesiączkę w dniu 7 czerwca 2014r. W dniu 23.07.2014 r. założona została dokumentacja w Poradni Ginekologiczno-Położniczej. Tego dnia stwierdzono również,

że zainteresowana jest w 6 tygodniu ciąży. Zawierając umowę o pracę w dniu 5.08.2014 r., **A. K. (1) wiedziała, że jest w ciąży**. Po urodzeniu dziecka zainteresowana przebywała na urlopie macierzyńskim, na którym pozostaje w chwili obecnej.

(vide: umowa o pracę z dnia 5.08.2014 r. – ar.; dokumentacja medyczna z przebiegu ciąży – k. 50; opinia biegłego sądowego z zakresu położnictwa i ginekologii E. P. z dnia 27 listopada 2015r. – k. 56 -57)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, aktach rentowych oraz częściowo w oparciu o dowody w postaci zeznania świadka A. K. (2) oraz na podstawie zeznań wnioskodawcy złożonych w charakterze strony.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał za niewiarygodny w zakresie w jakim zmierzał on do wykazania, iż celem zainteresowanej A. K. (1) było w istocie świadczenie pracy na rzecz płatnika składek.

Zdaniem Sądu w toku sprawy nie zostały przedstawione jakiegokolwiek obiektywne dowody świadczące o tym, że zainteresowana faktycznie świadczyła jakąkolwiek pracę na rzecz wnioskodawcy. przedstawione przez płatnika składek materiały w postaci: potwierdzenia wypłaty wynagrodzenia, nie stanowią samoistnego dowodu realizowania umowy o pracę. Sąd uznał bowiem, że w/w dokumenty zostały wytworzone przez płatnika i zainteresowaną jedynie w celu uprawdopodobnienia okoliczności zawarcia umowy o pracę., która de facto nie była świadczona.

Przechodząc natomiast do oceny osobowego materiału dowodowego, Sąd nie dał wiary zarówno zeznaniom płatnika składek złożonym w charakterze strony, jak również zeznaniom męża zainteresowanej, w zakresie ich niewiedzy w przedmiocie ciąży zainteresowanej w momencie podejmowania zatrudnienia. Sąd nie dał również wiary w/w zeznaniom w zakresie dotyczącym okoliczności świadczenia pracy przez A. K. (1). Sąd w tym aspekcie wziął pod rozwagę to, iż A. K. (2) jest mężem zainteresowanej zaś płatnik składek jej teściem. Sąd zaznacza, że wprawdzie

okoliczność, iż A. K. (2) oraz zainteresowana pozostają małżeństwem w żadnym razie nie prowadzi do automatycznego uznania złożonych zeznań za niewiarygodne, niemniej jednak w oparciu o całokształt sprawy, zasady logiki oraz zasady doświadczenia życiowego brak było podstaw do nadania tym zeznaniom przymiotu wiarygodności.

Sąd zauważył jednocześnie, że wyjaśnienia pochodzące od płatnika składek dla ich pełnego i bezspornego uznania za prawdziwe wymagały faktycznego oparcia w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Jednak w niniejszym przypadku takiego niezależnie-objektywnego materiału brakowało, albowiem wszystkie złożone do akt sprawy dowody w postaci dokumentów prywatnych zostały wygenerowane przez płatnika i ubezpieczoną i nie ma jakiegokolwiek możliwości do ich zweryfikowania – w aspekcie faktycznego świadczenia pracy przez zainteresowaną.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie płatnika składek tj. G. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 stycznia 2015 r. nr (...) jest niezasadne i podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. 2015, poz. 121 – dalej ustawa systemowa) obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym podlegają m. in. osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Zgodnie z treścią art. 11ust. 1 ustawy systemowej osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1, a więc pracownicy, podlegają także obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu. Natomiast osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu podlegają także obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu (art. 12 ust. 1). Natomiast definicja pracownika zawarta została w art. 8 ust. 1 ustawy systemowej, zgodnie z którym za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy zainteresowana była pracownikiem i czy z tego tytułu podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym.

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest organem upoważnionym do oceny ważności umowy o pracę, która stanowi podstawę ubezpieczenia. W świetle przepisu art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej do zakresu działania Zakładu należy między innymi realizacja przepisów o ubezpieczeniach społecznych, a w szczególności stwierdzenie i ustalenie obowiązku ubezpieczeń społecznych. W doktrynie i orzecznictwie sądowym konsekwentnie jest przyjmowana dopuszczalność weryfikowania rzeczywistego charakteru zawieranych przez ubezpieczonych umów o pracę, czego przykładem jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2005r. (sygn. akt III UK 200/04, lex 155677), zgodnie z którym „Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest uprawniony do zbadania ważności umowy o pracę w celu stwierdzenia objęcia ubezpieczeniem społecznym pracowników, w tym także zbadania, czy umowa ta nie została zawarta dla pozorów.

Kontrola i weryfikacja zawartych umów o pracę w stosunku do osób zgłoszonych do ubezpieczenia społecznego odbywa się przy tym nie tylko w zakresie warunków formalnych tych umów, ale także tego, czy osoby zgłoszone do ubezpieczenia społecznego faktycznie wykonywały obowiązki pracownicze w okresie wskazanym w umowie” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 grudnia 2004r. lex 146646).

Oceny, czy zawarta umowa jest umową o pracę, należy dokonywać na podstawie przepisów kodeksu pracy. Natomiast o jej ważności i skuteczności będą decydowały dodatkowo stosowane odpowiednio na podstawie art. 300 k.p. przepisy kodeksu cywilnego.

Wskazania wymaga, że zgodnie z art. 22 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy, a pracodawca zobowiązuje się do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Oczywiście jest, że zawarcie umowy o pracę w celu wykonywania pracy określonego

rodzaju na rzecz pracodawcy odpowiada prawu pracy, a całkowicie zgodne z porządkiem prawnym i z zasadami współzycia społecznego jest dążenie stron umowy o pracę do tego, ażeby pracownik z tytułu pracowniczego statusu uzyskiwał przewidziane w prawie o ubezpieczeniach społecznych prawa i świadczenia. Są to podstawowe i niebudzące żadnych wątpliwości relacje między stosunkami pracy i stosunkami ubezpieczenia społecznego. Jednak sam fakt złożenia przez strony oświadczeń zawierających formalne elementy określone w art. 22 k.p. nie oznacza jeszcze, że taka umowa jest ważna.

Z treści art. 22 k.p. wynika, że stosunek pracy charakteryzuje się pewnymi szczególnymi cechami: koniecznością osobistego wykonywania pracy, podporządkowanie pracodawcy, wykonywaniem pracy na jego rzecz i ryzyko oraz odpłatnością za pracę. Istotą stosunku pracy jest zatem, aby m. in. praca odbywała się pod kierownictwem pracodawcy i by pracownik stosował się do jego poleceń związanych zwłaszcza z organizacją i przebiegiem pracy. Świadcząc umowę o pracę pracownik jest podporządkowany pracodawcy, co do czasu, miejsca i sposobu jej wykonywania. Stosunek pracy jest stosunkiem zobowiązaniowym uzewnętrzniającym wolę umawiających się stron. Po stronie pracownika musi zatem istnieć chęć świadczenia pracy oraz możliwości jej świadczenia, po stronie pracodawcy potrzeba zatrudnienia i korzystania z tej pracy za wynagrodzeniem. Istnienie faktycznego stosunku pracy jest warunkiem powstania pracowniczego ubezpieczenia społecznego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 października 2014r., sygn. akt III AUa 25/14, lex 1544690). Można więc stwierdzić, że stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy charakteryzujący się w/w cechami i jest realizowany.

W judykaturze utrwalony jest pogląd, że w sytuacji, gdy stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzona składka na ubezpieczenie społeczne (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006r., sygn. akt III AUa 433/2005, lex 264919). Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle od opłacania składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 r., II UK 43/05, lex 189956). O tym, że strony istotnie nawiązały umowę o pracę nie decyduje więc formalne zawarcie umowy nazwanej umową o pracę, lecz faktyczne i rzeczywiste realizowanie na jej podstawie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy – a więc świadczenia pracy podporządkowanej w czasie i miejscu wyznaczonym przez pracodawcę. Nie można mówić o umowie o pracę, jeżeli w łączącym strony stosunku prawnym brak jest podstawowych elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, takich jak osobiste wykonywanie czynności oraz podporządkowanie organizacyjne i służbowe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1997r., sygn. akt I PKN 394/97, lex 33892, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1998r., sygn. akt I PKN 416/98, 35429). Dokonując kwalifikacji stosunku prawnego należy uwzględniać zarówno zgodny zamiar stron i cel umowy, jak i okoliczności istniejące w chwili jej zawierania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1998r., sygn. akt I PKN 191/98, lex 36702).

Sąd zważył również, że zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Nadto w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym pozornosc umowy o pracę ma miejsce nie tylko wówczas, gdy mimo jej zawarcia praca w ogóle nie jest świadczona, ale również wtedy, gdy jest świadczona lecz na innej podstawie niż umowa o pracę (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2006r., I UK 120/06, lex 309447, z dnia 8 lipca 2009r., sygn. akt I UK 43/09, lex 529772, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 marca 2014r., sygn. akt III AUa 426/13, lex 1461083).

Dokonując analizy niniejszej sprawy przez pryzmat art. 83 § 1 k.c. oraz powołanych poglądów orzecznictwa Sąd w oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe uznał, że umowa zawarta pomiędzy stronami zdecydowanie miała charakter pozorny. W rozpoznawanej sprawie zainteresowana i płatnik składek wcale nie mieli zamiaru świadczenia nawzajem w stosunku do siebie pracy podporządkowanej organizacyjnie i służbowo w czasie określonym

przez płatnika. Ich zamiarem było wyłącznie stworzenie pozorów wykonywania pracy w celu uzyskania przez zainteresowaną korzyści w postaci objęcia ubezpieczeniem społecznym.

Jak już zostało wcześniej wskazane podleganie ubezpieczeniom społecznym wiąże się bowiem ściśle z przynależnością do określonej grupy osób wskazanej w art. 6 ustawy systemowej. Nie podlega więc ubezpieczeniom ten, kto został zgłoszony jako pracownik, lecz pracownikiem w rozumieniu kodeksu pracy nie jest choćby de facto wykonywał jakąś pracę, lecz w ramach jakiegoś innego stosunku prawnego. Stosunek pracy jest bowiem takim stosunkiem prawnym o charakterze zobowiązaniowym, zachodzącym pomiędzy dwoma podmiotami, w którym pracownik jest zobowiązanych świadczyć osobiście, w sposób ciągły i powtarzający się, prace określonego rodzaju pod kierownictwem pracodawcy oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez niego.

Z ustaleń Sądu w przedmiotowej sprawie nie wynika, by A. K. (1) wykonywała jakąkolwiek pracę na rzecz płatnika składek w wyżej wskazanych warunkach, bowiem nie była zdolna do podjęcia jakiegokolwiek zatrudnienia. Powyższe znajduje pełne uzasadnienie w opinii biegłego sądowego z zakresu położnictwa i ginekologii E. P. z dnia 27 listopada 2015r. Nadto mając na uwadze przebieg poprzedniej ciąży zainteresowanej wątpliwość Sądu budzi już sama chęć podjęcia przez nią stosunku pracy.

Sąd badając przedmiotową sprawę miał też na uwadze, że zainteresowana została zatrudniona przez płatnika, już po konsultacji z lekarzem med. A. K. (3) – co dodatkowo negatywnie wpływa na ocenę motywów, którymi kierowały się strony nawiązującą ten stosunek pracy. Zatrudniając bowiem zainteresowaną storna odwołująca miała świadomość tego, że w niedługim czasie (najpóźniej po kilku miesiącach) nie będzie ona mogła wykonywać pracy i to przez długi okres czasu. Świadczy to zdaniem Sądu dodatkowo, iż cel zawarcia tej umowy był inny niż realizowanie pracy.

Sąd zważył również, że płatnik składek w sierpniu 2015 r. zatrudnił na stanowisku kierowcy nowego pracownika na okres próbny za wynagrodzeniem 1750 zł. brutto. Skoro zatem stanowisko pracy wymagające szczególnych kwalifikacji w ocenie płatnika składek zasługiwało na wynagrodzenie równe minimalnemu (w rozumieniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r.), trudno znaleźć racjonalne uzasadnienie dla kwoty wynagrodzenia ustalonej dla zakresu obowiązków zainteresowanej. Nie bez znaczenia pozostawał również dla Sądu fakt zupełnego braku kwalifikacji A. K. (1) do wykonywania obowiązków związanych z działalnością gospodarczą obrotu kruszywem.

W związku z powyższym w ocenie Sądu umowa o pracę zawarta pomiędzy stronami ma charakter pozorny w rozumieniu art. 83 § 1 k.c. i jako taka jest nieważna. Tym samym Sąd Okręgowy zważył, że argumenty wskazywane przez organ rentowy w treści decyzji z dnia 12 stycznia 2015r. zasługują na pełne uwzględnienie, a sama decyzja odpowiada prawu.

Jednocześnie Sąd rozważając rozkład ciężaru dowodów w niniejszej sprawie zauważył, że z jednej strony spoczywa on na organie rentowym, który przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego i początkowo nie kwestionował tytułu tego zgłoszenia. Jednakże, w niniejszej sprawie istota sporu nie sprowadza się do ustaleń faktycznych, lecz w zasadzie do oceny prawnej ustalonego w toku postępowania wyjaśniającego przez organ rentowy stanu faktycznego.

Należy wskazać, że postępowanie kontrolne, w oparciu o które organ wydał zaskarżoną decyzję wyznaczyło przedmiot sporu, zarówno w podstawie faktycznej, jak i prawnej. Przy tym Sąd zważył, że zgodnie z normami generalnymi statuowanymi przed wszystkim przez art. 6 k.c. oraz przez art. 232 k.p.c. strona postępowania obowiązana jest udowodnić wszystkie swoje twierdzenia zgłaszane przez nią w sprawie. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001r. (sygn. akt I PKN 660/00) samo twierdzenie dotyczące istotnych dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Ponadto jak argumentował to Sąd Apelacyjny w Warszawie, w wyroku z dnia 13 kwietnia 2006r. (sygn. akt Sądu Apelacyjnego w Warszawie, III AUa 35/06), przedmiotem postępowania dowodowego są fakty mające istotne znaczenie dla merytorycznej oceny dochodzonego roszczenia.

Sąd opierając się na powyższym, w niniejszej sprawie miał na uwadze, że zainteresowana i płatnik składek poza przedstawieniem mało przekonującej argumentacji i niewiarygodnych dowodów, nie wskazali jakiegokolwiek materiału dowodzącego, że A. K. (1) świadczyła pracę lub aby wystąpiła jakakolwiek wada decyzji organu rentowego stanowiąca podstawę do dokonania jej zmiany. Tym samym w trybie art.6 k.c. słuszności złożonego odwołania nie została wykazana.

W świetle całokształtu materiału dowodowego i poczynionych wyżej rozważań, Sąd Okręgowy zważył, że umowa o pracę zawarta pomiędzy stronami ma charakter pozorny w rozumieniu art. 83 § 1 k.c. i jako taka jest nieważna. Ponadto w toku sprawy strona odwołująca i zainteresowana w żaden sposób nie wykazali wady decyzji organu rentowego (art.6 k.c.).

Dlatego też Sąd Okręgowy mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.